

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 7C/468/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315215245
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Jančovičová
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2021:1315215245.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v konaní pred sudkyňou JUDr. Ľudmilou Jančovičovou, v právnej veci navrhovateľky: W. P., narodená XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom na území Slovenskej republiky D. XXXXX/X, X., právne zastúpená: Kanisová & Kanis Advokátska kancelária s. r. o., IČO: 36 836 460, so sídlom Ďumbierska 3F, Bratislava a povinného: N. J. P., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXXX/X, X., právne zastúpený: Mgr. Lucia Bohovová, advokátka, IČO: 42 414 806, so sídlom Dobrovičova 16, Bratislava, o určení rozsahu vyživovacej povinnosti a o návrhu na neodkladné opatrenie, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e rozsah vyživovacej povinnosti povinného voči navrhovateľke za rozhodné obdobie od 15.07.2015 do 25.04.2017 v celkovej sume výživného 6.404,26 eur čo predstavuje výživné 300 eur mesačne.

II. Povinný nedoplatok na zročnom výživnom za rozhodné obdobie od 15.07.2015 do 25.04.2017 v sume 2.804,26 eur j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke, tak, že povinný sa ho zaväzuje splácať v splátkach po 150 eur mesačne, splatných vždy do 15. dňa každého kalendárneho mesiaca, a to tak, že prvú mesačnú splátku zročného výživného zaplatí do 15. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, a to až do úplného zaplataenia nedoplatku na zročnom výživnom s tým, že omeškanie s plnením splátky, čo i len v časti má za následok zročnosť celého dlhu na výživnom.

III. Súd vo zvyšnej časti návrh z a m i e t a .

IV. Súd r u š í neodkladné opatrenie Okresného súdu Bratislava III č.k. 7C/468/2015-29 zo dňa 28.07.2015.

V. Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom na začatie konania doručeným súdu dňa 15.07.2015 navrhovateľka žiadala, aby súd uložil povinnému z vyživovacej povinnosti (v čase podania návrhu manželovi navrhovateľky) povinnosť prispievať jej na výživu sumou 350 eur mesačne vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky od podania návrhu až do zániku vyživovacej povinnosti medzi manželmi. Zároveň navrhla, aby jej povinný nahradil trovy konania, na ktorom návrhu ďalej v konaní nezotrvala a žiadala, aby súd o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Spolu s návrhom na začatie konania podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (pozn. súdu: predbežného opatrenia podľa predchádzajúcej právnej úpravy) a žiadala, aby súd uznesením nariadením neodkladného opatrenia uložil povinnému povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky v nevyhnutnej miere sumou 150 eur vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky odo

dňa podania návrhu až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Navrhovateľka v návrhu na začatie konania opísala okolnosti, za ktorých sa zoznámila s povinným ako aj podrobnosti ich vzťahu a spolužitia na Slovensku. V tejto súvislosti súd s poukazom na hospodárnosť konania odkazuje na podrobný opis vyplývajúci z vyjadrení účastníkov obsiahnutý už v uznesení č.k. 7C/468/2015-29 zo dňa 28.07.2015 ako aj v poradí prvom rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 7C/468/2015-264 zo dňa 04.04.2018 (odseky 1. až 5.) a v uznesení Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co/160/2019-308 zo dňa 30.09.2020 (odseky 1 až 11.), ktorým odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd poukazuje na to, že s ohľadom na hospodárnosť konania (Čl. 12 CMP) opätovne v tomto v poradí druhom rozsudku v jeho odôvodnení neopisoval podrobný obsah jednotlivých vyjadrení účastníkov ako aj obsah odôvodnenia doposiaľ vydaných rozhodnutí, ktorých obsah je tak účastníkom, ich zástupcom ako aj súdu známy a je súčasťou súdneho spisu a doposiaľ vydaných súdnych rozhodnutí v tejto veci.

2. Povinný vo vyjadrení k návrhu ako aj následne vo svojich písomných podaniach a ústnych prednesoch uviedol, že s návrhom v celom rozsahu nesúhlasí a žiadal ho zamietnuť s tým, že navrhovateľke bude uložená povinnosť nahradiť mu trovy konania.

3. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 7C/468/2015-29 zo dňa 28.07.2015 právoplatným dňa 21.08.2015 a vykonateľným dňa 05.08.2015 najmä s poukazom na ustanovenie § 76 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku nariadil neodkladné opatrenie tak, že povinnému uložil povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 150 eur od 15.07.2015 vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky až do právoplatnosti vo veci samej.

4. Vo veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 7C/468/2015-264 zo dňa 04.04.2018 tak, že povinnému uložil povinnosť prispieť na výživu navrhovateľky sumou 150 eur mesačne počnúc dňom 15.07.2015 do 25.04.2017 (výrok I.), zaostalé výživné za obdobie od 15.07.2015 do 225.04.2017 vo výške 3.000 eur povinnému započítal ako uhradené (výrok II.), vo zvyšku súd návrh zamietol (výrok III.) a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

5. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č.k. 3Co/160/2019-308 zo dňa 30.09.2020 právoplatným dňa 05.02.2021 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 7C/468/2015-264 zo dňa 04.04.2018 na základe odvolania navrhovateľky zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil tým, že vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a trvá do jeho zániku. Manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť bez ohľadu na to, či spolu žijú alebo nežijú a ich hmotná a kultúrna úroveň by mala byť v zásade rovnaká. Táto skutočnosť je odôvodnená ich rovnakým postavením v rodine a vyplýva z ich rovnakých práv a povinností v manželstve. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Návrh na určenie vyživovacej povinnosti voči manželovi však možno podať nielen vtedy, ak na strane jedného z manželov existuje sociálna odkázanosť, ale aj vtedy, ak je spravodlivé dorovnať ich rozdielnú životnú úroveň. Je tomu tak z dôvodu aplikácie zásady solidarity, ktorá nepripúšťa, aby sa niektorý z manželov dostal do nevýhodnejšieho postavenia, napríklad v dôsledku starostlivosti o domácnosť alebo o deti. Je povinnosťou súdu zisťovať dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti medzi manželmi, pretože práve na tomto základe bude možno posúdiť, či sú splnené všetky podmienky pre jej určenie (odsek 18.) Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o dôvodnosti návrhu navrhovateľky - v čase podania návrhu manželky povinného, dospel k záveru, že primerané a súladné s dobrými mravmi je výživné v sume 150 eur mesačne, ktoré by mal povinný dodatočne uhradiť navrhovateľke za obdobie odo dňa 15.07.2015 do 25.04.2017. Zároveň konštatoval, že zaostalé, t.j. zročné výživné za označené obdobie v sume celkom 3.000 eur mu započítava ako uhradené. Svoje závery konajúci súd pritom založil na porovnaní navrhovateľkiných príjmov (650,24 eura) a výdavkov (1.487,41 eura) s finančnými príjmami (v sume 1.846,86 eura) a aktuálnymi výdavkami povinného (1.747 eur), zohľadniac pritom, že navrhovateľka býva v prenajatom byte a stará sa osobne o dve maloleté deti, kým povinný zabezpečuje vyživovaciu povinnosť voči synovi J. P. a spoločnému synovi T. G.O. prispieva sumou 250 eur mesačne. Vzhľadom na to, že konajúci súd rozhodol o vyživovacej povinnosti povinného voči navrhovateľke, možno len dovodiť, že zrejme vzhliadol ich odlišnú životnú úroveň, ktorú mienil dorovnať práve priznaním výživného v stanovenej sume. Z ním koncipovaného odôvodnenia napadnutého rozsudku však nemožno zistiť, akými úvahami bol vedený pri ustálení výšky výživného, čo považoval za odôvodnené potreby navrhovateľky a ako vyhodnotil schopnosti, možnosti a majetkové pomery

povinného. Na riadne zistenie skutkového stavu pritom nestačí zistiť len výšku príjmov oprávneného a povinného, ale je nevyhnutné vychádzať i z konkrétnej miery ich potrieb danej povahou práce, spôsobom života a zdravotným stavom oboch účastníkov; zároveň je potrebné zaoberať sa i otázkou starostlivosti bývalých manželov o domácnosť, ktorá nemusí byť bezvýhradne spoločná, ako i osobnej starostlivosti o deti. V tomto smere možno konštatovať, že súd prvej inštancie sa vyššie uvedenými kritériami pri posudzovaní oprávnenosti nároku navrhovateľky dôsledne neriadil, tieto nezohľadnil a následne ani nevyhodnotil. Zároveň sa nezaoberal námietskami navrhovateľky, ktorými spochybňovala niektoré výdavky deklarované povinným ako neodôvodnené a nepreukázané, a teda žiadala, aby na tieto súd prvej inštancie neprihliadal. Išlo pritom o výdavky na úver na zariadenie bytu, na reprezentáciu, náklady spojené s motorovým vozidlom, ako aj poplatky za internet a káblovú televíziu, a napokon i bankové poplatky (viď vyjadrenie navrhovateľky zo dňa 27.06.2016 na č.l. 108-112) (odsek 19.). Okrem vyššie vytknutých nedostatkov neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že hoci súd prvej inštancie podľa výrokovvej časti rozsudku zaviazal povinného k plateniu výživného v sume 150 eur mesačne za obdobie od 15.07.2015 do 25.04.2017 (výrok I.), ktoré výživné v celkovej sume 3.000 eur považoval za uhradené (výrok II.), v odôvodnení rozsudku konštatoval, že povinný by mal navrhovateľke za uvedené obdobie ním určené výživné dodatočne uhradiť, čo evokuje, že súdom prvej inštancie priznané výživné povinný doposiaľ navrhovateľke neposkytol. Medzi účastníkmi konania pritom nebolo sporné, že povinný si riadne plnil povinnosť uloženú mu uznesením konajúceho súdu zo dňa 28.07.2015, č.k. 7C/468/2015-29, a platil navrhovateľke výživné určené v nevyhnutnej miere sumou 150 eur mesačne. Porovnaním výrokovvej časti napadnutého rozsudku s jeho odôvodnením je teda zrejme, že takto koncipované rozhodnutie nespĺňa požiadavku vnútorne nerozporného súdneho rozhodnutia; práve naopak, je zmätočné, nakoľko odôvodnenie rozsudku je v rozpore s jeho výrokovou časťou (odsek 20.). Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré by nebolo zmätočné, ale bolo vnútorne konzistentné a zároveň dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo vzťahu k navrhovateľkou uplatnenému nároku na výživné pre manželku. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia zároveň neuviedol konkrétne myšlienkové úvahy a postupy, na základe ktorých dospel k ustáleniu výživného práve v sume 150 eur mesačne, nezdôvodnil, ktoré potreby navrhovateľky považoval za odôvodnené, príp. či niektoré z nich vyhodnotil i za neodôvodnené, pričom v miere potrebnej nevyhodnotil ani schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, zohľadniac pritom námietky navrhovateľky spochybňujúce oprávnenosť deklarovaných výdavkov povinného. Súd prvej inštancie uvedeným postupom znemožnil navrhovateľke (resp. účastníkom konania), aby uskutočňovala jej (im) patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nakoľko uvedené nedostatky nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ňom bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Vec opätovne prejedná, na základe vykonaných dôkazov ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie a po opätovnom rozhodnutí veci svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. Súd prvej inštancie skutkové a právne závery odôvodní zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom tak, aby bolo v plnej miere naplnené právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie (odsek 22.) Pre účely ďalšieho postupu vo veci odvolací súd udáva, že úlohou súdu prvej inštancie bude posúdiť oprávnenosť nároku navrhovateľky, čo predpokladá posúdiť životnú úroveň oboch účastníkov konania, ktorú navrhovateľka hodnotila ako diametrálne odlišnú. Z tohto pohľadu bude preto rozhodujúce zistenie aká je úroveň bývania, zabezpečovania a uspokojovania základných životných (výživa, ošatenie, zdravotný stav), ako aj ostatných potrieb (kultúra, voľný čas, dovolenky a pod.) účastníkov konania, so zreteľom na ich možnosti a schopnosti, vrátane schopnosti zabezpečenia finančných príjmov. Z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť, keď svoj odchod odôvodnila predchádzajúcim fyzickým útokom povinného; skutočnosť, že navrhovateľka ukončila spolužitie v spoločnej domácnosti s povinným, vyhľadala pomoc krízového centra Brána do života a po narodení syna T. G. P. a uplynutí dohodnutej doby, užíva spolu s maloletou dcérou I. a maloletým synom prenajatý 2-izbový byt, nemožno považovať za rozporné s dobrými mravmi, a tým za dôvod pre nepriznanie výživného, tak ako namietal povinný. Z vykonaného dokazovania je ďalej nepochybné, že navrhovateľka v rozhodnom čase nepracovala, keďže sa starala o maloletého syna a z tohto titulu poberala rodičovský príspevok (v sume 203,20 eura). Ten spolu s prídavkami na deti (v sume 47,04 eura mesačne), výživným na maloletého syna T. G. P. (v sume 250 eur mesačne) a výživným podľa nariadeného neodkladného opatrenia (v sume 150 eur mesačne), súd prvej inštancie považoval za jej čistý príjem. Odvolací súd však

zdôrazňuje, že prídavok na dieťa je štátnou sociálnou dávkou, ktorou štát prispieva na výchovu a výživu dieťaťa, čiastočne aj na úhradu jeho školských potrieb, a spolu s výživným na dieťa (v danom prípade na maloletého T. G. P.) má slúžiť výlučne na zabezpečenie jeho potrieb; uvedené položky preto nemožno zaradiť medzi príjem navrhovateľky. Za ten by bolo možné označiť rodičovský príspevok, i keď tento nemá charakter príjmu zo závislej činnosti, aký dosahuje povinný. Pokiaľ ide o výdavky navrhovateľky, rozhodujúce v skúmanej veci sú tie, vzťahujúce sa k jej osobe, pričom v tomto smere treba ako oprávnené zohľadniť i tie, vynakladané na starostlivosť o maloleté deti, avšak len v rozsahu, v akom nie sú pokryté ich výživným, prípadne prídavkami na deti. Pokiaľ ide o povinného, ten okrem rozpisu príjmov zo závislej činnosti, predložil i rozpis jeho mesačných výdavkov, ktorého niektoré položky navrhovateľka namietala ako neodôvodnené a nepreukázané. Vzhľadom na túto skutočnosť bude potrebné, aby sa súd prvej inštancie pri posudzovaní oprávnenosti nároku navrhovateľky zaoberal dôvodnosťou namietaných výdavkov povinného a následne tieto buď zohľadnil alebo na ne neprihliadal (odsek 23.).

6. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu na prejednanie veci nariadil nové pojednávanie, na ktorom účastníci konania zotrvali na svojich doterajších písomných podaniach a ústnych prednesoch v konaní a žiadne ďalšie dôkazy nenavrhl. Súd účastníkov viedol k zmierlivému riešeniu, avšak neúspešne. Právny zástupca navrhovateľky na pojednávaní dňa 21.07.2021 síce navrhol možné zmierné riešenie, avšak povinný návrh odmietol. Zhodne však uviedli, že povinný na výživnom uhradil navrhovateľke celkom sumu 3.600 eur, o čom právny zástupca navrhovateľky aj predložil rozpis platieb za obdobie od 07/2015 do 04/2017.

7. Súd vykonal vo veci dokazovanie v zmysle návrhov účastníkov konania, najmä výsluchom povinného; účastníkmi predloženými listinami ako aj všetkými listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu a na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav podstatný pre rozhodnutie vo veci.

8. Navrhovateľka sa zoznámila s povinným v Japonsku, kde pôsobil ako veľvyslanec Slovenskej republiky od roku 2009 do roku 2013. Po 10 - mesačnej známosti uzavreli účastníci dňa 08.08.2013 manželstvo v Tokiu, Japonsku. Manželstvo bolo zapísané v knihe manželstiev Ministerstva vnútra Slovenskej republiky - osobná matrika Bratislava, vo zväzku OM/85, ročník XXXX, strana XXX, poradové číslo XXX. Z tohto manželstva sa narodil dňa 27.06.2015 maloletý syn T. G. P.. U povinného sa jednalo o manželstvo tretie, u navrhovateľky o manželstvo prvé. Z predchádzajúceho vzťahu je povinný otcom syna J. P., narodeného dňa XX.XX.XXXX a navrhovateľka z predchádzajúceho vzťahu je matkou dcéry I., narodenej dňa XX.XX.XXXX. Manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 51P/266/2015-269 zo dňa 23.03.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 25.04.2017. Predmetným rozsudkom bolo súdom rozhodnuté aj o úprave práva a povinností rodičov k maloletému T. G. P. na čas po rozvode manželstva tak, že maloletý T. G. P., nar. XX.XX.XXXX bol zverený na čas po rozvode manželstva do osobnej starostlivosti matky. Zastupovať a spravovať jeho majetok budú obaja rodičia maloletého s tým, že zároveň bol rozsudkom upravený aj styk otca s maloletým T. G. P.. Povinnému bola uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého T. G. P., nar. XX.XX.XXXX sumou 250 eur mesačne, ktorú sumu je povinný zasielať k rukám matky maloletého vždy do 15-ho dňa v mesiaci vopred, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 51P/266/2015-269 zo dňa 23.03.2017 právoplatným dňa 25.04.2017 vyplýva, že ako hlavnú príčinu rozvratu manželstva súd ustálil diametrálne odlišné predstavy o manželskom spoluzití, nehody vo finančnom hospodárení rodiny a nezáujem o udržanie manželského spoluzitia.

9. Súd mal ďalej preukázané, že v priebehu konania o rozvod účastníkov, navrhovateľka podala na tunajší súd dňa 15.07.2015 návrh na určenie výživného na manželku podľa § 71 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov, ktorým sa domáhala uloženia povinnosti povinnému prispievať na výživu navrhovateľky sumou 350 eur vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky, od podania návrhu až do zániku vyživovacej povinnosti medzi manželmi. Dôvod, pre ktorý podala predmetný návrh na tunajší súd bolo, že povinný finančne pomáha navrhovateľke, ktorá s ním už nežije v spoločnej domácnosti len výnimočne, výhradne podľa vlastného uváženia vo výške a v čase, ktorý povinný uzná za vhodný, bez ohľadu na potreby navrhovateľky. Súd zo zisteného skutkového stavu veci mal preukázané, že navrhovateľka sa presťahovala z Krízového centra BRÁNA DO ŽIVOTA do podnájmu v prenajatom 2- izbovom byte nachádzajúcom sa na adrese: T. X v X., kde platila nájomné vo výške 530 eur mesačne. Navrhovateľka v rozhodnom čase bola na rodičovskej dovolenke a starala sa o spoločné maloleté dieťa účastníkov. Navrhovateľkine mesačné

príjmy pozostávali z rodičovského príspevku v sume 203,20 eur, prídavkov na dve maloleté deti v celkovej sume 47,04 eur (2 x 23,52 eur), ďalej výživného na manželku plateného povinným v sume 150,- eur na základe vykonateľného právoplatného uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28.07.2015, č.k. 7C/468/2015-29 a výživného na maloletého T. G. P., nar. 27.06.2015 v sume 100 eur a v sume 250 eur na základe vykonateľného právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23.03.2017, č.k. 51P/266/2015-269. Priemerné mesačné výdavky navrhovateľky predstavovali celkovú finančnú sumu vo výške 546,60 eur (ubytovanie 176,60 eur, strava 150,- eur, lieky a zdravotná starostlivosť 35,- eur, hygienické potreby 40,- eur, oblečenie a obuv 30,- eur, doprava 30,- eur, mobilný telefón 35,- eur, voľnočasové aktivity 20,- eur, mimoriadne výdavky 30,- eur). Priemerné mesačné výdavky na maloletého T. G. P. predstavovali celkovú finančnú sumu vo výške 386,60 eur (ubytovanie 176,60 eur, strava 70,- eur, hygiena 65,- eur, oblečenie a obuv 20,- eur, lieky a zdravotná starostlivosť 20,- eur, hračky 5,- eur, mimoriadne výdavky 30,- eur). Mesačné výdavky na maloletú I. boli vo výške cca 554,21 eur. Celkovo mesačné výdavky navrhovateľky na jej osobu, maloletého T. G. P. a I. predstavovali sumu vo výške 1.487,41 eur. Povinný bol v rozhodnom čase zamestnaný ako riaditeľ odboru na Ministerstve zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky. Z potvrdenia o jeho príjme ako zamestnanca Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky mal súd za preukázané, že jeho celkový čistý priemerný mesačný príjem za dané obdobie bol vo výške cca 1.846,86 eur. Okrem toho, že finančne prispieval na svojho syna T. G. P., ako osamelý rodič sa ešte staral aj o svojho maloletého syna J. P., nar. XX.XX.XXXX z predchádzajúceho manželstva, nakoľko jeho matka a povinného vtedajšia manželka zomrela. Povinný poberá na syna J. P. rodičovský príspevok vo výške 23,- eur. So synom J. P. býva v 3-izbovom byte nachádzajúcom sa na adrese: D. XXXXX/X, X. - B. T., ktorý povinný vlastní spoločne s navrhovateľkou v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (doposiaľ nevysporiadané - prebieha súdny spor). Z rozpisu výdavkov povinného na jeho osobu a jeho maloletého syna J. P. (syn J. P. strava škola 35,- eur; syn J. P. strava ostatná 150,- eur; syn J. P. oblečenie 50,- eur; syn J. P. krúžky - angličtina 50,- eur; syn J. P. voľný čas - plávanie, športové potreby, pobyty v prírode 100,- eur; syn J. P. električka 12,- eur; výživné na syna T. G. P. 150,- eur; povinný strava 150,- eur; povinný reprezentácia - v súvislosti s pracovnou pozíciou 120,- eur; syn J. P. a odporca - hygienické potreby, lieky, čistiace prostriedky 30,- eur; výživné na manželku 150,- eur; elektrina - zálohovo 35,- eur; SIPO 5,- eur; správa bytu a garáže - zálohovo 182,- eur; úver na zariadenie bytu - kuchyňa 133,- eur; úver na byt 178,- eur; poisťka byt 25,- eur; daň byt 25,- eur; bankové poplatky 10,- eur; káblová TV, internet 37,- eur; náklady spojené s autom - pohonné hmoty, údržba, opravy 150,- eur; poisťka auto 20,- eur) vyplýva, že celkové výdavky na domácnosť predstavujú sumu v celkovej výške 1.747,- eur.

10. Vzhľadom na skutočnosť, že došlo medzi účastníkmi konania k rozvodu manželstva na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava III, Okresného súdu Bratislava III, č. k. 51P/266/2015-269 zo dňa 23.03.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 25.04.2017, z uvedeného dôvodu na pojednávaní tunajšieho súdu dňa 04.04.2018 právny zástupca navrhovateľky navrhol, aby súd zaviazal povinného na výživné odo dňa podania návrhu, t.j. od 15.07.2015 do 25.04.2017, a to vo výške 4.141,66 eur, ktorá suma spočíva v rozdieli medzi sumou á 150,- eur / mesačne, ktorú povinný riadne za celé inkriminované obdobie navrhovateľke uhradil a sumou 350,- eur v zmysle pôvodne podaného návrhu. Súd tomuto návrhu na zmenu petitu návrhu na určenie výživného na manželku postupom podľa § 142 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj "CSP") vyhovel a uznesením pripustil zmenu žaloby nasledovne: „Povinný je povinný zaplatiť navrhovateľke z titulu výživného na manželku sumu 4.141,66 eur za obdobie od 15.07.2015 do 25.04.2017 v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

11. Z prednesu právneho zástupcu navrhovateľky vyplynulo, že navrhovateľka dostáva na nemanželské dieťa I. od jej otca z Y. mesačne 1.000,- eur titulom školného na International Cambridge School. Výdavky navrhovateľky sú i naďalej v rovnakej výške ako bolo vyčíslené a je obsahom spisu, konkrétne v druhom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým navrhovateľka žiadala zvýšenie výživného na svoju osobu, t.j. jej mesačné výdavky sú vo výške 546,66 eur s tým, že od 01.06.2016 sa navrhovateľka presťahovala z krízového centra do podnájmu na adrese: T. X - 2-izbový byt, kde nájomné je mesačne 350,- eur. Po fyzickom ataku zo strany povinného v máji 2015 nedokáže viac bývať s ním bývať v spoločnom byte - 3- izbový, ktorý má v rámci bezpodielového spoluvlastníctva s povinným. Náhradu trov konania si navrhovateľka voči povinnému neuplatnila.

12. Z prednesu právneho zástupcu povinného vyplynulo, že žiada návrh v celosti zamietnuť, nakoľko jeho klient z jeho príjmu nemá možnosť prispievať späťne výživným na ex-manželku, sám má dve

vyživovacie povinnosti, čo sa týka bývania navrhovateľ má samostatnú izbu, môže sa kedykoľvek vrátiť, čo sa týka samotného fyzického ataku išlo o čistý výmysel zo strany navrhovateľky, nikdy k takému niečo nedošlo, navyše povinný bol vo veci riadne vypočutý. Riadne platí v zmysle súdneho rozhodnutia výživné navrhovateľke mesačne 150,- eur, ktoré pre prípad, že by súd zamietol nežiada od navrhovateľky vrátiť späť. Žiadal priznať náhradu trov konania.

13. Povinný na základe uznesenia tunajšieho súdu č.k. 7C/468/2015-29 platil navrhovateľke titulom výživného 150 eur mesačne, čo navrhovateľka v konaní potvrdila. V konaní bolo nesporné, že povinný za obdobie od 07/2015 do 04/2017 uhradil navrhovateľke celkom 3.600 eur.

14. Súd na základe takto zisteného skutkového stavu vec právne posúdil nasledovne.

15. Podľa Čl. 4 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj "zákon č. 36/2005 Z.z./zákon o rodine") všetci členovia rodiny majú povinnosť vzájomne si pomáhať a podľa svojich schopností a možností zabezpečovať zvyšovanie hmotnej a kultúrnej úrovne rodiny.

16. Podľa § 18 zákona č. 36/2005 Z.z. manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

17. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom sú povinní starať sa obidvaja manželia podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Uspokojovaním potrieb rodiny je aj osobná starostlivosť o deti a domácnosť.

18. Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

19. Podľa § 75 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

20. Podľa § 75 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z.z. výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

21. Podľa prvej a druhej vety § 77 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. právo na výživné sa nepremičuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania.

22. Podľa § 37 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj "CMP") súd si môže osvojiť zhodné skutkové tvrdenia účastníkov, ak nemá pochybnosti o ich pravdivosti, len ak nie sú v rozpore s vykonaným dokazovaním.

23. Podľa § 156 CMP účastníkmi konania vo veciach výživného plnoletých osôb sú navrhovateľ a osoba, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné.

24. Podľa § 363 CMP súd môže aj bez návrhu zrušiť nariadené neodkladné opatrenie, ak sa zmenia pomery alebo ak odpadli dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

25. Podľa § 115 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj "OZ") domácnosť tvoria fyzické osoby, ktoré spolu trvale žijú a spoločne uhradzujú náklady na svoje potreby.

26. Na základe v konaní zistených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd mal za preukázané, že nárok navrhovateľky na určenie vyživovacej povinnosti medzi manželmi za rozhodné obdobie počas trvania manželstva od podania návrhu na súd do rozvodu manželstva účastníkov je nárokom nesporným. Sporným bola podľa názoru súdu v konaní vo veci samej už len výška výživného, teda rozsah vyživovacej povinnosti. Súd považoval nárok navrhovateľky na určenie vyživovacej povinnosti voči povinnému v rozhodnom období (od podania návrhu na začatie konania do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva) za nesporný, a to nielen v dôsledku vykonaného dokazovania, ale vychádzajúc aj z postoja povinného, ktorý sám v konaní uviedol, že vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľke riadne plnil a sumu 150 eur považuje za primeranú. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že povinný plnil výživné na základe rozhodnutia súdu, uznesenia č.k. 7C/468/2015-29, na základe ktorého súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil povinnému, aby platil výživné v nevyhnutnej miere v sume 150 eur mesačne. Proti tomuto rozhodnutiu sa povinný neodvolal, rovnako tak sa neodvolal

voči v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd v zásade potvrdil existenciu a dôvodnosť vyživovacej povinnosti povinného voči navrhovateľke, len v nižšom rozsahu ako žiadala. Vzhľadom na uvedené sporným v konaní bol rozsah vyživovacej povinnosti a teda výška výživného v rozhodnom období od podania návrhu dňa 15.07.2015 do dňa 25.04.2017, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 51P/266/2015-269 zo dňa 23.03.2017, ktorým súd manželstvo účastníkov rozviedol.

27. Súd považoval nárok na určenie vyživovacej povinnosti v rozsahu 300 eur mesačne za dôvodný, primeraný a neodporujúci dobrým mravom. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. Navrhovateľka v návrhu poukázala na to, že jej životná úroveň bola v rozhodnom čase výrazne rozdielna ako životná úroveň povinného, pričom musela riešiť finančné a s tým spojené dokonca existenčné problémy. Navrhovateľka žiadala spravodlivé dorovnanie rozdielnej životnej úrovne s manželom, keďže rozvrat ich vzťahov spôsobil priepastné rozdiely v ich životnej úrovni. Povinný finančne pomáhal navrhovateľke len výnimočne, výhradne podľa vlastného uváženia, bez ohľadu na potreby navrhovateľky. Navrhovateľka tak ostala bez príjmu. Súd uvedené tvrdenia na základe vykonaného dokazovania považoval za dôvodné.

28. Súd najmä poukazuje na to, že konanie o určenie výživného nie je sporom predmetom ktorého je riešenie otázky vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM) alebo v ktorom by súd riešil len strohé matematické vyčíslenie a porovnanie príjmov a výdavkov na oboch stranách účastníkov, tak ako na to správne poukázal aj odvolací súd, ktorý uviedol, že „...nestačí zistiť len výšku príjmov oprávneného a povinného, ale je nevyhnutné vychádzať i z konkrétnej miery ich potrieb danej povahou práce, spôsobom života a zdravotným stavom oboch účastníkov...“. Zásada rovnakej životnej úrovne neznamena mechanickú rovnosť medzi manželmi vyvodzovanú len z ich zárobkov, ale zohľadňuje sa komplexne disproporciami v celkovej životnej úrovni manželov. Súd v danej veci zistil osobitosti, ktoré sú zjavné už na prvý pohľad. Stav navrhovateľky v rozhodnom období v dôsledku jej tehotenstva a následne pôrodu ju limitoval najmä pre celodennú starostlivosť o maloleté spoločné dieťa účastníkov, napríklad aj v možnosti dosahovať príjem zo zárobkovej činnosti, čím celkom prirodzene vznikla odkázanosť navrhovateľky na výživu zo strany povinného (manžela) a celkom dôvodne uvedená situácia aj zvyšovala odôvodnené potreby navrhovateľky, napríklad pri zdravotnej starostlivosti, liekoch, nárokoch na stravu, hygienu a podobne. Je nepochybné, že tehotnej žene vznikajú z objektívnych dôvodov zvýšené výdavky (súvisiace najmä s lekáorskými vyšetreniami, prípravami na príchod dieťaťa).

29. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že povinný s preukázaným čistým príjmom v rozhodnom období takmer 1.900 eur mesačne a s výdavkami, ktoré deklaroval, je viac ako evidentné, že životná úroveň povinného a jeho manželky - navrhovateľky nebola taká ako to predpokladá zákon, teda nebola „v zásade rovnaká“.

30. Povinný výdavky vyčíslil v sume cca 1.750 eur mesačne pozostávajúce z výdavkov na maloletého syna J. v sume cca 400 eur, nákladov súvisiacich s bývaním v sume cca 580 eur, iné poplatky (bankové, internet, TV) v sume cca 50 eur, strava a hygiena 180 eur, výživné na manželku 150 eur a na syna T. 100 eur, náklady spojené s motorovým vozidlom cca 170 eur a výdavky súvisiace s reprezentáciou v súvislosti s pracovnou pozíciou 120 eur. Navrhovateľka výdavky povinného čiastočne namietala. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že povinný síce výdavky deklaroval, avšak nie všetky zdokladoval (ide o platby nad rámec úplne bežných výdavkov napríklad za angličtinu syna, servis auta, pohonné hmoty, platby za čistiareň resp. kúpu vecí potrebných na reprezentáciu v práci). Preto súd najmä výdavky na reprezentáciu v práci 120 eur, náklady spojené s motorovým vozidlom (pohonné hmoty, údržba, opravy, poistenie) v sume 170 eur považoval zo strany povinného za nepreukázané a nedôvodné, preto na tieto výdavky neprihliadal a tiež pokiaľ ide o platby za úver bytu, súd poukazuje na to, že dotknutý byt je spoločným majetkom účastníkov a je predmetom vysporiadania BSM (§ 150 OZ).

31. Pri odpočítaní výdavkov (na ktoré súd prihliadol) od príjmu povinného cca 1.850 eur netto mesačne povinnému mesačne zostávalo z príjmu takmer 600 eur. Súd neprihliadol na všetky deklarované výdavky povinného. Odpočítal relevantné výdavky cca 400 eur na syna J., cca 180 eur na stravu a hygienu, cca 580 eur na bývanie, 100 eur na výživné na mal. syna T. a iné poplatky cca 50 eur. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na odsek 8. a 9. odôvodnenia rozsudku tunajšieho súdu č.k. 51P/266/2015-269 zo dňa 23.03.2017, v ktorom súd okrem iného uviedol, že povinný je zamestnaný na Ministerstve zahraničných vecí a európskych záležitostí ako riaditeľ odboru s tým, že jeho priemerný mesačný netto

príjem predstavuje čiastku cca 1 846 eur... a náklady spojené s bývaním predstavujú čiastku cca 222 eur mesačne s mesačnou splátkou úveru na byt 178 eur.

32. Pokiaľ ide o rodičovské príspevky, prídavky na deti, výživné na maloleté dieťa a výživné podľa nariadeného neodkladného opatrenia, tieto nemožno hodnotiť ako čistý príjem navrhovateľky. Predovšetkým ide o hmotnú podporu rodiča a pomoc pri výkone rodičovských práv a povinností, ktorú upravujú osobitné predpisy. Rodičovský príspevok je štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva oprávnenej osobe (rodičovi) na zabezpečenie riadnej starostlivosti o dieťa (§ 1 ods. 2 zákona o rodičovskom príspevku) a rovnako tak prídavok na dieťa je štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva oprávnenej osobe (rodičovi) na výchovu a výživu nezaopatreného dieťaťa a na čiastočnú úhradu školských potrieb na účel podpory plnenia školských povinností nezaopatreného dieťaťa (§ 1 ods. 2 zákona o prídavku na dieťa) a spolu s výživným na dieťa slúžia na zabezpečenie potrieb dieťaťa a nie rodiča. Preto nemôže ísť o príjem navrhovateľky, ktorý by mal zvyšovať jej životnú úroveň. Pokiaľ ide o príjem 150 eur mesačne na základe neodkladného opatrenia, práve posúdenie výšky tohto výživného, ktoré bolo poskytované navrhovateľke povinným len v nevyhnutnej miere, je predmetom posúdenia v tomto konaní v rámci určenia rozsahu vyživovacej povinnosti; nemôže preto zvyšovať životnú úroveň pri posúdení príjmov navrhovateľky a na vyššie uvedené „príjmy“ súd neprihliadol (§ 113 zákona č. 36/2005 Z.z., § 1 ods. 2 zákona č. 571/2009 Z.z. o rodičovskom príspevku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 1 ods. 2 zákona č. 600/2003 Z.z. o prídavku na dieťa a o zmene a doplnení zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení).

33. Súd mal za nesporné, že v čase, keď účastníci spolu žili starostlivosť o spoločnú domácnosť zabezpečovala navrhovateľka (varila, vykonávala bežné domáce práce), problémy vo vzťahu vznikali najmä v otázke hospodárenia v spoločnej domácnosti.

34. Súd mal za preukázané, že životná úroveň navrhovateľky - manželky povinného bola v rozhodnom období neporovnateľne nižšia ako životná úroveň povinného. Navrhovateľka sa za povinným presťahovala do inej krajiny (z Japonska na Slovensko) s celkom inou kultúrou, bola nezamestnaná, mala vyživovaciu povinnosť k maloletej dcére, tehotná, bez znalosti slovenského jazyka a ocitla sa v partnerskom (manželskom) vzťahu s problémami, pre ktoré musela opustiť spoločnú domácnosť. Možno konštatovať, že jej životná úroveň sa v dôsledku okolností výrazne zmenila a v porovnaní s manželom vôbec nemohla byť z objektívnych dôvodov a vychádzajúc z vykonaného dokazovania ani nebola rovnaká. Preto súd považoval za spravodlivé dorovnanie rozdielnej životnej úrovne účastníkov konania ako manželov v prospech navrhovateľky, ktorá sa dostala do nevýhodnejšieho postavenia v dôsledku toho, že nielenže nemala žiaden príjem zo zárobkovej činnosti (nepracovala), ale ako matka novonarodeného dieťaťa sa ocitla v situácii, kedy jej musela byť poskytnutá pomoc tretích osôb - krízového centra. Zo spisu vyplýva, že zo strany povinného jej bol dokonca zrušený mobilný telefón, čo je za daných okolností v absolútnom rozpore so zákonnou povinnosťou manželov pomáhať si a len dokrešľuje vzájomné správanie sa manželov. Navrhovateľke bolo poskytnuté bývanie v krízovom centre, čo z hľadiska úrovne bývania je nepochybne nižší štandard ako bývanie vo vlastnej nehnuteľnosti. Danej situácii prirodzene zodpovedá aj rozdielnosť pri zabezpečovaní a uspokojovaní základných potrieb ako je výživa, ošatenie, zdravotná starostlivosť, kultúra, voľný čas a podobne. Možnosti a schopnosti povinného už len z logického uvažovania boli v rozhodnom čase nepochybne vyššie, v zásade ničím nelimitované. Povinný bol pracovne aktívny, dokonca v Slovenskej republike s nadpriemernou mzdou, vo funkcii rovnako tak nie bežnej. Jeho schopnosti a možnosti v jeho produktívnom veku sa dajú hodnotiť ako nadštandardné. Mal zabezpečené vlastné bývanie, stály pravidelný príjem v nie malej sume, bez deklarovania akýchkoľvek vážnych zdravotných či iných osobných problémov a ťažkostí. Navyše samotný povinný len pár dní pred narodením spoločného syna účastníkov dňa 27.06.2015 podal dňa 15.06.2015 návrh na rozvod manželstva. Len niekoľko dní potom, ako jeho manželka opustila spoločnú domácnosť. Preto tvrdenie, že sa mohla do spoločnej domácnosti vrátiť vyznieva minimálne rozporne s jeho konaním. Pokiaľ pri manželských problémoch jeden z manželov opustí spoločnú domácnosť a druhý z manželov bezprostredne na to podá na súd návrh na rozvod manželstva, avšak s tvrdením pred súdom v konaní o určenie výživného, že manželka sa môže kedykoľvek vrátiť do ich bytu, takéto tvrdenie nemožno vyhodnotiť inak ako zavádzajúce až účelové. Povinný podaním návrhu na rozvod len potvrdil existenciu manželských problémov (ktorých riešenie nebolo predmetom tohto konania ale konania o rozvode) bez ohľadu na to, z akých príčin vznikli. Preto sa súd s tvrdením, že navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť dobrovoľne a svojvoľne nestotožnil. Navyše bola v situácii, že sa na Slovensku nemala na koho obrátiť a bola nútená vyhľadať pomoc krízového centra a napriek tomu odišla

zo spoločnej domácnosti dokonca v stave krátko pred pôrodom, čo nemožno hodnotiť ako svojvôľu. Samotný rozvodový súd v rozsudku, ktorým manželstvo účastníkov rozviedol konštatoval, že vzťahy medzi manželmi sú vážne narušené a trvalo rozvrátené a ako hlavnú príčinu rozvratu manželstva súd ustálil diametrálne odlišné predstavy o manželskom spolžití.

35. Vzájomná vyživovacia povinnosť manželov je ich zákonná povinnosť a ak ju jeden z manželov neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pokiaľ sa manželka ocitla v situácii, že bola celkom odkázaná na pomoc iných osôb a existovali dôvody, ktoré viedli k rozvratu manželstva, nemožno konštatovať, že by odchod manželky zo spoločnej domácnosti bol dobrovoľný. Napokon bol to povinný, kto podal návrh na rozvod manželstva a vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd mal za to, že rozpad spoločnej domácnosti objektívne viac zasiahol navrhovateľku, ktorá musela požiadať o pomoc tretie osoby.

36. Súd sa nestotožnil ani s tvrdením povinného, že priznanie výživného navrhovateľke odporuje dobrým mravom. Povinný poukázal na to, že je vdovec a má ďalšiu vyživovaciu povinnosť, a že manželka opustila bezdôvodne spoločnú domácnosť, preto výživné nemožno priznať, lebo by to bolo v rozpore s dobrými mravmi. Súd toto tvrdenie za rozporné s dobrými mravmi nepovažuje. Povinný ako vdovec už vstupoval do manželského zväzku s navrhovateľkou. Z manželstva pritom pre oboch manželov rovnako vyplývajú tak práva ako aj povinnosti, pričom súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho tvrdenie, že priznanie výživného navrhovateľke odporuje dobrým mravom, napokon priznanie výživného v sume 150 eur mesačne povinný žiadnym spôsobom nenamietal, dokonca uviedol, že ho považuje za primerané. Súd má naopak za to, že už samotná skutočnosť, že k plneniu zákonom ustanovenej vyživovacej povinnosti medzi manželmi v primeranom a odôvodnenom rozsahu nedošlo už v rozhodnom čase, kedy plnenie zo strany povinného pre navrhovateľku bolo viac ako žiadúce a spravodlivé, možno hodnotiť ako stav odporujúci dobrým mravom. Odôvodnené potreby navrhovateľky v rozhodnom čase boli vzhľadom na jej situáciu a stav, v ktorom sa nachádzala nepochybne zvýšené. Nárok tehotnej matky a následne matky po pôrode, z objektívnych dôvodov bez možnosti dosahovať akýkoľvek vlastný príjem zárobkovou činnosťou navyše v cudzej krajine bez znalosti jazyka v porovnaní s pracovným zaradením a postavením povinného, s jeho schopnosťami, možnosťami a majetkovými pomermi a príjmami kedy povinnému mesačne z príjmu mohlo (po splnení bežných mesačných výdavkov) zostať cca 600 eur netto, podľa názoru súdu pri určení výživného na manželku v sume 300 eur plne zodpovedá odôvodneným potrebám navrhovateľky v rozhodnom čase.

37. Súd ďalej poukazuje na to, že neodkladným opatrením súd nariaďuje platenie výživného povinnej osobe len v nevyhnutnej miere a plnohodnotné dokazovanie vykonáva až v konaní vo veci samej. Súd mal pritom z vykonaného dokazovania za preukázané (ako je uvedené vyššie), že rozsah vyživovacej povinnosti v danom prípade v rozhodnom období bol vyšší a nezodpovedal len nevyhnutnej miere vo výške 150 eur mesačne (§ 76 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, § 366 CMP).

38. Nedoplatok na zročnom výživnom za rozhodné obdobie (od 15.07.2015 do 25.04.2017) vznikol teda v sume 2.804,26 eur, keďže povinný si plnil vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľke v nevyhnutnej miere vo výške 150 eur mesačne už na základe uznesenia tunajšieho súdu č.k. 7C/468/2015-29 a celkom uhradil navrhovateľke sumu 3.600 eur, čo bolo medzi účastníkmi nesporné a samotnou navrhovateľkou doložené prehľadom platieb výživného na manželku. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti vo výške 300 eur mesačne v rozhodnom období od podania návrhu na začatie konania dňa 15.07.2015 do právoplatnosti rozsudku o rozvode t.j. do dňa 25.04.2017 tak celková suma výživného predstavuje sumu vo výške 6.404,26 eur (t.j. za rok 2015: za 07/2015 počtom 16 dní x 9,86 eur/deň a 5 mesiacov á 300 eur/mesiac, za rok 2016: 12 mesiacov á 300 eur/mesiac a za rok 2017: 3 mesiace á 300 eur/mesiac a za 04/2017 počtom 25 dní á 9,86 eur/deň) čo po odpočítaní už zaplateného výživného vo výške 3.600 eur predstavuje nedoplatok na zročnom výživnom v sume 2.804,26 eur, ktorý je povinný z vyživovacej povinnosti povinný zaplatiť navrhovateľke. Na úhradu nedoplatku zročného výživného za rozhodné obdobie, ktorý vznikol určením rozsahu vyživovacej povinnosti na základe vykonaného dokazovania, súd zaviazal povinného tak, že pri zohľadnení jeho aktuálnej situácie, kedy povinný je už poberateľom starobného dôchodku, povolil mu na jeho žiadosť nedoplatok na zročnom výživnom splatiť v mesačných splátkach á 150 eur (čo predstavuje obdobie cca 1,5 roka) so splatnosťou vždy do 15. dňa každého kalendárneho mesiaca, a to tak, že prvú mesačnú splátku zročného výživného zaplatí do 15. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne

právoplatnosť, a to až do úplného zaplatenia nedoplatku na zročnom výživnom s tým, že omeškanie s plnením splátky, čo i len v časti má za následok zročnosť celého dlhu na výživnom (§ 232 CSP).

39. Zo všetkých zistených dôvodov súd ustálil výšku výživného na sume 300 eur mesačne a vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a vo výroku I. v zmysle § 71 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. určil rozsah vyživovacej povinnosti, ktorej existenciu mal súd za nespornú a preukázanú za rozhodné obdobie od 15.07.2015 (od podania návrhu na začatie konania) do 25.04.2017 (do právoplatnosti rozsudku o rozvode účastníkov) a tento rozsah pri výživnom vo výške 300 eur mesačne za rozhodné obdobie vyčíslil v celkovej sume výživného 6.404,26 eur. Vo výroku II. rozsudku po zohľadnení nespornej skutočnosti, že povinný už navrhovateľke za rozhodné obdobie plnil vyživovaciu povinnosť v sume 150 eur mesačne, čo predstavuje celkom sumu 3.600 eur súd uložil povinnému povinnosť zaplatiť navrhovateľke nedoplatok na zročnom výživnom, ktorý vznikol určením väčšieho rozsahu vyživovacej povinnosti v sume 300 eur mesačne, než bolo zo strany povinného plnené v nevyhnutnej miere na základe nariadeného neodkladného opatrenia č.k. 7C/468/2015-29 v sume 150 eur mesačne, teda nedoplatok predstavuje sumu 2.804,26 eur (po odpočítaní zaplateného výživného v sume 3.600 eur od celkovej výšky výživného v sume 6.404,26 eur). Vo zvyšnej časti (prevyšujúcej 300 eur mesačne súd návrh zamietol (výrok III. rozsudku).

40. Súd zároveň s poukazom na ustanovenie § 363 CMP rozhodol o zrušení nariadeného neodkladného opatrenia č.k. 7C/468/2015-29 zo dňa 28.07.2015 (výrok IV.), nakoľko už počas konania odpadli dôvody, pre ktoré bolo nariadené, a to už právoplatnosťou rozsudku o rozvode účastníkov konania.

41. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku V. výrokovej časti tohto rozsudku na základe podaného návrhu navrhovateľky v súlade s ustanovením § 52, § 57, § 58 CMP. Navrhovateľka by podľa výsledku konania mala čiastočný nárok na náhradu trov konania proti povinnému, avšak trovy konania nežiadala priznať, preto súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie /§ 355 ods. 1 CSP/. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava III /§ 362 ods. 1 CSP/.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané /§ 359 CSP/.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP - ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) /§ 363 CSP/.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania /§ 364 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 CSP/.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej /§ 365 ods. 2 CSP/.

Odvolaie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci /§ 62 ods. 1 CMP/.

Odvolaie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní /§ 62 ods. 2 CMP/.

V odvolacom konaní možno uvádzať nové skutkové tvrdenia a predkladať nové dôkazné návrhy /§ 63 CMP/.

Odvolaie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe /§ 125 ods. 1 CSP/.

Odvolaie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na odvolaie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie odvolania nevyzýva /§ 125 ods. 2 CSP/.

Odvolaie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu, a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil /§ 125 ods. 3 CSP/.

Osoba oprávnená podať odvolaie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia /§ 2 ods. 1 CMP v spojení s § 368 CSP/.

Ak povinný nesplní povinnosť uloženú mu týmto rozsudkom, navrhovateľka môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov /§ 220 ods. 1 CSP/.